

[Undervisningsministeren.]

maal skal kunne naas, thi det vilde være af ringe Værdi at gennemføre en Sundhedskontrol, der kun gjaldt for en Brøkdel af Børnene. En Undtagelse gøres dog for hjemmeunderviste Børn ligesom for Børn, hvis Hjem ved Lægeattest godtgør, at Børnene er under en lige saa effektiv Kontrol som den, Ordningen indebærer; en saadan Lægeattest skal forevises hvert Aar ved Skoleaarets Begyndelse.

I § 2 hedder det, at for hver Skolelæge kan der ansættes en Skolesundhedsplejerske. Der staar udtrykkeligt „kan“. Hvis en saadan ikke ansættes, kan Kommunens Sundhedsplejerske, hvis en saadan findes, bistaa Skolelægen. Hendes Overtagelse af Arbejdet skal dog godkendes af Sundhedsstyrelsen. I Bemærkningerne til § 2 gøres opmærksom paa, at det kan blive nødvendigt at benytte sig af den Assistance, som Skolen, Menighedssygeplejersker og kommunale Sygeplejersker kan yde. Der har steds været Enighed om, at det var af stor Betydning, at Skolesundhedsplejersker knyttedes til Lægeordningen, og for at fremme dette saa godt man kan, har man i Forslaget præmieret Ansættelsen af en saadan derved, at Statens Tilskud beregnes i Forhold til et højere Beløb end ellers.

I § 3 fastslaas det, at Skolelægeordningen ogsaa tager direkte Sigte paa Kampen mod Tuberkulosen, og det er min Tro, at den kan blive et vigtigt Led i denne Kamp.

I §§ 4, 5 og 6 beskrives nærmere Skolelægens Arbejde, og det slaas fast, at Skolelægens Gerning skal være af forebyggende og kontrollerende Art og gælde for alle Børn, baade syge og sunde, men han skal ikke yde dem egentlig Lægebehandling, men henvise dem til en saadan, hvis de trænger til den. Det er ogsaa Tanken, at Skolelægen skal have Pligt til at foretage Undersøgelse af svagtbegavede, svagthørende, svagtseende Børn og Børn med Talefejl, i det hele taget Børn, der falder ind under Særundervisning i Henhold til Skoleloven af 18. Maj 1937 og Ministeriets Cirkulære desangaaende af 26. Juni 1943.

§ 7 bestemmer, at det er en Betingelse for Ansættelse som Skolelæge, at den paa-gældende har gennemgaaet et Kursus i Skolehygiejne.

§§ 9 og 10 indeholder Bestemmelser om Tilsynet med Skolelægerne, og dette henlægges under Amtslægen. Med Hensyn til Antagelse af Skolelæger og Ordningen af Skolelægetilsynet i det hele bestemmer § 10, at Kommunalbestyrelserne i Købstæderne

skal træffe de nødvendige Foranstaltninger, medens det i Landkommunerne er Skole-direktionerne. Det er her værd at notere, at Ordningen ikke kræver Oprettelse af en særlig Tjenestemandstilling som Skolelæge, men at man overlader Opgaven til de praktiserende Læger, der har Interesse for den.

§ 11 handler, som alt sagt, om Udgifterne ved Ordningen. For Statens Gymnasier paatager Staten sig hele Udgiften; for de øvrige Skolers Vedkommende paahviler Udgiften Kommunerne efter Børnetallet, og Staten refunderer 50 pCt. af Udgifterne; dog kan Statens Tilskud ikke beregnes i Forhold til et højere Beløb end 5 Kr. aarlig pr. Person plus det almindelige Honorartillæg — der nu er 35 pCt. —, hvis der er ansat en Skolesundhedsplejerske, og ellers 3 Kr. plus det nævnte Honorartillæg. Ministeriet regner med, at de samlede Udgifter for Staten vil blive mellem 1,3 og 1,4 Mill. Kr. aarligt. Hvis Sundhedsplejersker ansættes overalt, vil Udgiften dog naturligvis blive noget større, men det har man ikke regnet med. Naturligvis er det ikke noget helt ringe Beløb, der her er Tale om, men i Betragtning af Lovens Formaal skulde det ikke være afskrækkende. Formaalet er nemlig at skabe saadanne kontrollerende og forebyggende Sikkerhedsforanstaltninger for vore skolesøgende Børn, at megen Sygdom opdages i Tide, saa den effektivt og hurtigt kan bekæmpes. Her gælder det dog vist ikke alene, at Forebyggelse er bedre end Kuren, men at den ogsaa er meget billigere, og jeg føler mig overbevist om, at vi ved en Lov af denne Karakter vel paafører Stat og Kommune en Udgift, men at vi samtidig sparer Samfundet for betydelige Udgifter, Udgifter, hvortil der er knyttet store aandelige og legemlige Lidelser, hvad der jo altid er, naar Mennesker kastes paa Sygelejet. Jeg skal derfor slutte med at anbefale Forslaget til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

Jeg har dernæst den Ære at forelægge *Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 76 af 21. Marts 1930 om Radiospredning.*

Som bekendt var Lov om Radiospredning tidligere henlagt under Ministeriet for offentlige Arbejder, men blev for Sager af ikke-teknisk Art vedrørende Radiospredningen ved kongelig Resolution af 8. August 1940 henlagt under Undervisningsministeriet. Dette Forslags § 1 tager i formel Henseende Sigte herpaa, men det reelle i Forslaget er Ændringen til Radiolovens § 4 angaaende Rigsdagens Repræsentation i Radioraadet. Ifølge den gældende Lov til-